

EF EG VÆRI ÞÚ, DRENGUR MINN!

Eg myndi læra að vera kurteis við alla.

Eg myndi ekki lofa neinum dreng að komast a undan mér með að læra.

Eg myndi aldrei gera gys að börnum fyrir að vera fátæklega búin.

Eg myndi aldrei vera með vondum drengjum, sem tala ljótt.

Eg myndi ekki vera með ólund eða fýlu, þó eg fengi ekki vilja minn.

Eg myndi sjálfur reyna að fá fólk til að bera virðingu fyrir mér, með því að hegða mér vel og vera góður við alla.

Eg myndi halda höndunum á mér hreinum og andlitinu líka og greiða mér, þó enginn segði mér að gera það.

Eg myndi reyna að komast eftir því, hvað eg gæti gert til þess að hjálpa henni mömmu minni, og svo gera það, án þess hún bæði mig.

—*Lutheran.*

EFTIRDÆMID.

Fimm lítil börn voru að leika sunnudagsskóla. Móðir þeirra þriggja sat nálægt þeim og var að sauma. Þegjandi veitti hún þeim eftirtekt. Og tók þá eftir því, að æfinlega kom eitt barnið inn, þegar hin voru byrjuð að syngja.

Hún kallar þá á það og spyr: „Gréta mín! Því kemur þú æfinlega of seint inn?“ „Ó, eg er kennari!“ svaraði hún. „Kennarinn okkar kemur æfinlega seinna inn.“

Muni allir sunnudagsskólakennarar, að þeir eiga líka að kenna með eftirdæminu, sem þeir gefa?

—*Lutheran.*

HIN GUDDÓMLEGA HÁTÍÐ.

Ungir menn nokkrir á Englandi réðu einhverju sinni með sér að halda dýrðlega veislu á afmælisdag konungs síns. Maður er nefndur *Morington*; hann var alkunnur fyrir góðgjörðasemi. Honum fólu þeir á hendur að búa til veislunnar, og seldu honum í hendur allmikið fé og mæltu: „Vér felum þér á hendur að búa veisluna svo sem þér þykir best fara; en hún verður að vera sem guðaveisla.“ Hátíðardaginn komu